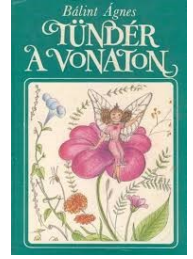

6. Nemzetközi Gyermekkönyv Nap

MESEREGÉNYEK

Bálint Ágnes: Tündér a vonaton – részlet -

Mikor az öreg kalauz éjfél után két óraker leszállt a vonatról a kis falusi állomáson, ahol harminc éve annyiszor leszállt, azt hitte, vége a világnak. Jóformán mást sem látott, csak havat. Majdnem elsüllyedt egy hóbuckában. Mondta is neki a forgalmista, aki továbbindította a vonatot:

–Jöjjön be, Józsi bácsi, az irodában, várja meg, míg kivilágosodik, aztán reggel majd jön valami szán...

–Nem várok én arra, fiam! – dörmögte az öreg. – Sietek.

A forgalmista még kiáltott neki valamit, de hogy mit, azt a fülére húzott kucsmában nem hallotta. Hóna alatt a nagy, lapos dobozzal nekivágott a majdnem hasig érő hónk. Még örült is, hogy minden lépésrét meg kell küzdenie. Legalább nem azon jár az esze, hogy utoljára meg át az alvó falun, és úgy indul neki a mezőnek, hogy nem számolhatja, hány óra múlva is tér vissza. Letelt a szolgálat, végleg letelt. Most, már majd csak akkor jön be a faluba, ha kenyeret, tejet, miegymást kell venni. Nem lesznek éjszakai bandukolások. Éjszakánként ő már csak az ágyból fogja hallgatni a távoli vonatfütyöt. Ha ugyan még egyszer az életben eljut addig a kis házig, ahol őt mindig vetett ágy várja. Kezdet fáradni, És milyen messze volt még az erdő, ahol talán nem hordott össze ennyi havat a szél!

Egyre nehezebben emelte a lábát. Mintha ólomból lett volna rajta a bakancs. Egyre többször gondolt rá, hogy le kellene ülni ide a hóba, kicsit pihenni.

Megijedt. Tudta, milyen veszélyesek az ilyen gondolatok. Ha a kimerült ember leül a hóba pihenni, elalszik, megfagy, vége.

Megállt, hogy kiszuszogja magát.

–Sosem érek haza – sóhajtotta.

–Bolond beszéd! – hallott valahol a füle táján egy vékony hangocskát. Most ijedt csak meg igazán. Már hangokat hall! Később majd a szeme is káprázik – ez mind a hótól, a nagy fáradtságtól jön...

–Én vagyok, az a kis tündér a vonatról – hallotta megint a vékony hangocskát. – A Flórika.

–Flórika – lehelte az öreg, nagy párafelhőt fújva. – Hát eljöttél velem, Flórika? Otthagytad a vonatot?

–Nemcsak én. Mind itt vagyunk, mind a négyen. Itt ülünk a hajtásban, jó meleg ez a birkaszőr.

És most egy másik hangocska csendült föl – Piroska énekelt a kalauzsapka tetején:

Fű zöldell a hó alatt,

olvadj, hó!

Fű között a gyík szalad,

olvadj, hó!

Útszegélyen százszorszép,

így a jó,

boldog, ki az útra lép,

nincs már hó...

Mielőtt az öreg kalauz egy szót is ki tudott volna nyögni, füves ösvény nyílt előtte a hótengerben.

–Indulás – vezényelt a tücsök, és vidám ciripelésbe kezdett. Az öregember téován rakta lábát az ösvényre, de az szinte vitte-húzta magával. Piroska énekelt, Flórika kuncogott, a tücsök pedig egyre lelkesebben ciripelt.

Nem csoda, ha az öreg is egyre fűgében, egyre fiatalosabban kezdett lépegetni. Bundáját is kigombolta, mert kimelegedett, kucsmáját is levette volna, de félúton megállt a keze.

–Még utóbb leesnek, aztán hogyan szedem őket össze itt a sötétben...

Bálint Ágnes egy másik regényét nézd meg a videómegosztó portálon.
A szeleburdi család

Lázár Ervin: [A Négyszögletű Kerek Erdő](#)

Részlet -

Vacskamati virágja

Ott állt Vacskamati Mikkamakka előtt. Kicsit sírósan, kicsit nevetősen – egyszóval úgy, ahogy szokott.

– Mikkamakka, ugye, te mindent tudsz? – kérdezte reménykedve.

Mikkamakka elég komor képet vágott.

– Egyszer beszéltünk már erről – mondta mogorván.

– Na ugye! – mondta boldogan Vacskamati.

– Mit na ugye! – mérgelődött Mikkamakka. – Akkor megállapodtunk abban, hogy majdnem mindent tudok, avagy majdnem tudok mindent, vagyis hogy mindent majdnem tudok.

– Ez az, ez az, emlékszem! – kiáltott Vacskamati.

– Emlékezni azt tudtok – morogta Mikkamakka. – Azazhogy csak emlékezni tudtok.

A teljes kötetet megtalálod az interneten.

[Darvasi László: Trapiti](#) - részlet -

A Nagy Sálkereső Ünnep

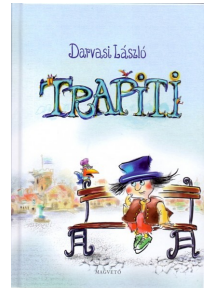
Az őszi utolsó napján tartották Kavicsváron a Nagy Sálkereső Ünnepet. Hetekkel azelőtt a lányok, az anyukák, a nagymamák s mindenki, aki csak tudott, kötni vagy horgolni kezdett. Iszonyatosan hosszú kötőtűvel és horgolótűvel szép hosszú, csíkos, kockás, virágos vagy éppen egyszínű sálakat készítettek, amelyeket aztán az ünnep napján szeretteiknek kellett megtalálni. Aki nem tudott kötni vagy horgolni, megkért valakit, hogy helyette készítse el a sálát. Ezt a szép és izgalmas ünnepet Ühüm néni sokáig nem szerette igazán. Holott horgolni meg kötögetni nagyon szeretett. A városkában Holle mama tudott a legjobban főzni, de a kötés tudományában Ühüm néni illette meg a legelső helyezés.

Kötésben és horgolásban Ühüm néni volt a városi bajnok!

Ühüm néni mindenféle mellényeket és kardigánokat kötött és horgolt, néha még mamuszfelsőt is készített különlegesen vastag fonálból, különlegesen erős csavarintásokkal. Trapiti is kapott tőle néhány kellemes viseletű ruhadarabot.

Mármost miért nem szerette a Nagy Sálkereső Ünnepet Ühüm néni? Mert nem volt sikerélménye. A nagyon okos, a csaknem mindent tudó Ühüm bácsi ugyanis villámgyorsan kitalálta, hova rejtette Ühüm néni az újonnan kötött sálát. Csak rápillantott Ühüm néni, elmosolyodott, megdörzsölte az orrát, és csak annyit mondott:

-Ühüm, ühüm.

Feladat - Játék:

Írj három twitter-üzenetet kedvenc meseregény hősödnek, amelyben elmondod, miért kedveled őt!

Az elkészült üzeneteket küldd el nekünk, verseny.szegepi@gmail.com e-mail címünkre.

